

Chương Thứ Mười Một

QUỖ ẢNH GẶP DIÊM VƯƠNG

Mới đó mà đã hai tháng, thời gian trôi đi trong im lặng. Thương thế của Ngao Tử Thanh cũng đã bình phục sau những ngày tháng im lặng ấy.

Phòng Ngục ngày ngày cũng đến xem mạch cho Ngao Tử Thanh, nhưng từ sau lần hai người nói chuyện với nhau, lão bỗng trở nên trầm mặc hơn, lão tránh né những cuộc chuyện trò với chàng. Ngao Tử Thanh thấy lão chừng như có điều gì đó không tiện, nên cũng chẳng nhắc lại việc Phong Vân Bảng xem như lão chưa hề nói gì đến Phong Vân Bảng vậy.

Ba người sống dưới một mái nhà tựa như người trong một nhà. Tình cảm giữa Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn vẫn tiến triển đều đặn, nhưng Lý Mộng Hàn thì lòng canh cánh việc phụ thân huynh trưởng đã nằm trong tay kẻ thù, còn Ngao Tử Thanh vẫn nhớ đến việc di thể Diệc Hồng bị cướp mất mà xốn xang trong dạ. Và dĩ nhiên, Phòng Ngục thì không lúc nào quên mối thù đối với Tần Bình Tu.

Lúc này toàn bộ nội ngoại thương của Ngao Tử Thanh đã lành hẳn, nội lực chàng lại dồi dào như trước khi bị thương, giờ này mà chàng xuất thủ thì chắc chắn là phải nhanh hơn, mạnh hơn và hiểm hơn.

Phòng Ngục nhìn Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Người thiếu ta một món nợ chờ khi người bắt được Tần Bình Tu mang đến đây, nợ nần giữa ta và người coi như hết!

Ngao Tử Thanh cười nói:

– Ân cứu mạng của tiền bối không có bất cứ thứ gì có thể đền đáp được. Mai này có cơ hội, tại hạ nhất định toàn lực tương trợ tiền bối!

Phòng Ngục lạnh nhạt nói:

– Việc ngày mai cứ để ngày mai rồi hãy hay. Nên nhớ ta muốn Tần Bình Tu còn sống, người không được giết chết hẳn. Ta biết người hạ thủ tàn độc vô tình, nhưng đối với hẳn người phải bắt sống.

Nhiều thắc mắc vẫn đang dằn vặt Ngao Tử Thanh, nhưng chàng không muốn hỏi thêm, chỉ nhìn Phòng Ngục một cách lạ lùng nói:

– Tại hạ nhớ kỹ lời dặn dò của tiền bối, chắc là không để tiền bối phải thất vọng!

Phòng Ngục gật đầu:

– Việc nhỏ như vậy ta tin là người làm được, nhưng ta cũng mong người cho ta một hạn định, tuổi ta không còn nhỏ nữa, e rằng không thể chờ lâu được.

Lý Mộng Hàn nhúu mày nói:

– Tiền bối còn khỏe mạnh như vậy, tại sao lại đi nói những lời gở? Thanh ca nhất định sẽ giúp tiền bối báo được mối thù này mà.

Ngao Tử Thanh ôm quyền nói:

– Tiền bối, chúng ta tạm chia tay ở đây. Trong vòng ba tháng tại hạ nhất định đem Tần Bình Tu tới đây để tiền bối xử trí, cho rằng lão tặc ấy không hãm hại tiền bối, nhưng lão đã dám làm lộng Ngao Tử Thanh này thì cũng đã đủ tội chết rồi.

Nói xong, chàng cùng Lý Mộng Hàn quay lưng bỏ đi.

Phòng Ngục nhìn theo bóng dáng hai người, thần thái lão cực kỳ nguy dị, cực kỳ cổ quái, nếu có ai nhìn thấy thần thái của lão trong lúc này chắc không khỏi phải rùng mình rợn ốc!

Mãi đến khi bóng hai người khuất hẳn, lão mới quay lưng trở vào trong nhà, trong lòng lão cảm thấy cực kỳ đặc ý. Gương mặt vốn đã không lấy gì làm dễ coi của lão trông càng gớm ghiếc hơn.

Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn đi dọc theo Hán Dương Hà, thẳng hướng Nghi Đô Huyện. Lúc này hai người còn cách Nghi Đô Huyện trên dưới một trăm dặm, dọc đường đi không hiếm những phong cảnh hữu tình, nhưng hai người chẳng ai còn tâm trí để mà thưởng ngoạn, chỉ chăm chú bước đi.

Trên gương mặt tuấn tú cương nghị của Ngao Tử Thanh thoáng qua một làn biểu cảm khó diễn tả, giọng chàng trầm trầm:

Thật không ngờ Ngao Tử Thanh này lại có ngày được sống vai với một nữ nhân hành hiệp giang hồ. Ta cứ nghĩ sau khi Diệc Hồng khuất núi, ta sẽ không còn động lòng trước bất kỳ một nữ nhân nào khác nữa! Nhưng việc tình cảm giữa nam nữ quả là kỳ diệu.

Vừa nói, sắc diện chàng ngơ ngẩn như đang theo đuổi những ký ức cũ.

Lý Mộng Hàn chú mục nhìn chàng, Ngao Tử Thanh cảm thấy ánh mắt nàng như có gai đâm vào người mình, chàng thở dài nói:

– Hàn muội... thấy không vui?

Lý Mộng Hàn lắc đầu, giọng nàng nghe sắc ngọt:

– Tử Thanh! Muội không thể ghen với Diệc Hồng. Bởi nàng đến với Thanh ca trước và bây giờ nàng đã đi xa rồi... Nhưng muội không muốn trở thành người thay thế nàng trong lòng Thanh ca. Nàng là nàng mà muội là muội Thanh ca không được coi muội là cái bóng của nàng!

Ngao Tử Thanh gượng cười nói:

– Đương nhiên! Muội cũng đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, ta sẽ mãi mãi không quên được Diệc Hồng, nhưng muội cũng chiếm một phần giống hệt như Diệc Hồng trong tim ta. Và từ nay, ta sẽ cố gắng bảo vệ nàng, không để xảy ra việc đã từng

xảy ra với Diệc Hồng nữa!

Lý Mộng Hàn nghe ngọt ngào tràn dâng trong tâm khảm, nàng mỉm cười nói:

– Được lời nói của Thanh ca, muội có phải chết vì Thanh ca cũng cam lòng. Nói không phải khoa trương, muội chưa từng đối đãi với ai tốt đến như vậy! Muội đã từng có nghĩ sẽ ở vậy suốt đời, bởi những nam nhân mà muội gặp đều dung tục như nhau. Nhưng nay gặp được Thanh ca, muội cảm thấy rất mãn nguyện!

Ngao Tử Thanh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mộng Hàn, bốn mắt nhìn nhau, tình thâm vô hạn, hai thân thể áp sát vào nhau...

Ngao Tử Thanh ngẩn mặt nhìn trời, giọng trầm trầm:

– Di thể của Diệc Hồng không biết hiện lưu lạc ở phương nào. Nàng là một cô gái tốt, ta nghĩ nàng cũng rất vui mừng vì ta có được một tình nhân như muội!

Ngao Tử Thanh đã dặn lòng là không được nhắc nhiều đến Diệc Hồng trước mặt Lý Mộng Hàn. Nhưng chàng không ngăn được lòng mình, vẫn cứ buột miệng thốt lên. Chàng liếc nhanh về phía Lý Mộng Hàn, may mà nàng không tỏ vẻ bất mãn.

Lý Mộng Hàn ngẩn mặt lên, nói:

– Diệc Hồng tỷ tỷ có ghen không khi mà muội cướp mất Thanh ca?

Ngao Tử Thanh cúi xuống nhìn vào mắt Lý Mộng Hàn, giọng bình thản nói:

– Muội không cướp ta, chính ta thích muội, Diệc Hồng sẽ không ghen đâu, nàng biết tính ý ta. Nếu nàng vẫn còn sống nàng cũng sẽ rất thích muội. Nàng là một cô gái rất tốt!

Lý Mộng Hàn khép mắt lại, nói:

– Chắc nàng đẹp lắm!

Ngao Tử Thanh dịu dàng nói:

– Nàng rất đẹp, nhưng có thể là không đẹp bằng muội. Nhưng ta yêu nàng không phải vì vẻ bề ngoài, mà bởi vì nàng lương thiện, có một tấm chân tình. Dù nàng không đẹp, ta vẫn cứ yêu nàng như ta đã từng làm. Muội cũng vậy, cả đời này ta sẽ yêu muội, lúc hoa niên cũng như lúc về già, lòng của ta không thay đổi. Vẻ bên ngoài chỉ là tạm bợ, chỉ có chân tình tấm lòng mới là vĩnh cửu.

Lý Mộng Hàn im lặng, hai mắt nàng hơi đỏ, lát sau nàng dịu dàng nói:

– Muội rất cảm động, Tử Thanh, muội cũng sẽ làm như Thanh ca, kiếp này, kiếp sau, ngàn kiếp sau muội sẽ mãi mãi là của Thanh ca.

Ngao Tử Thanh ôm chặt đôi bờ vai nhỏ nhắn của nàng, nói:

– Chờ ta cứu xong lệnh tôn và lệnh huynh, tìm được di thể của Diệc Hồng, chúng ta sẽ thành thân, ta sẽ không để muội rời khỏi ta nữa, dùng tính mạng của ta để bảo vệ muội!

– Đôi má Lý Mộng Hàn vụt đỏ ửng, nàng nép người vào bộ ngực rắn chắc của Ngao Tử Thanh, giọng nàng nghe như hơi thở:

– Thanh ca...

Ngao Tử Thanh cũng nghe lòng mình rung động, nhưng chàng kịp lấy lại bình tĩnh, khẽ đẩy Lý Mộng Hàn ra, cất tiếng cười hào phóng, xong nắm tay nàng tiếp tục tiến bước.

Đi được những nửa canh giờ, thì nhà cửa của Thẩm Gia điểm đã hiện ra trước mắt, Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Qua khỏi Thẩm Gia điểm là đã đến lãnh địa Nghi Đô Huyện, địa điểm mà chúng ta cần đến cũng đã gần kề rồi!

Lý Mộng Hàn nghe xong, hơi rùng mình nói:

– Với lực lượng của hai người chúng ta có cứu nổi phụ thân và đại ca của muội không?

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười cao ngạo nói:

– Người của Quỷ Tiêu Ảnh muốn cứu, không ai có thể giữ nổi, Mai Lâm môn có nhiều cao thủ đến đâu cũng chỉ làm một lũ giá áo túi cơm mà thôi!

Lý Mộng Hàn nhú mày, nói:

– Tử Thanh! muội cảm thấy có lúc Thanh ca cuồng ngạo quá mức... khiếm tốn một chút không tốt hơn sao?

Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:

– Khiếm tốn quá mức là giả tạo, ta thích chân thực. Ta ghét tất cả những gì giả tạo. Về sau, muội sẽ biết, phu quân của muội có lúc cũng rất khiếm tốn!

Lý Mộng Hàn đỏ mặt nói:

– Coi Thanh ca kìa! Chúng ta còn chưa... ai lại đi xưng phu quân này phu quân nọ! Người đâu mà mặt dày...

Ngao Tử Thanh ngẩn mặt nhìn ra xa xa, dường như đang đắm chìm trong suy tưởng.

Lý Mộng Hàn chú mục nhìn chàng, khẽ chớp mắt, nói:

– Thanh ca đang nghĩ gì vậy?

Trong đôi mắt nàng tỏa ra những tia sáng lạ lùng, không thể diễn tả được, chỉ có thể cảm thụ, làm người đối diện cảm thấy ngất ngây như uống rượu mạnh...

Ngao Tử Thanh chỉ khẽ liếc nhìn Lý Mộng Hàn một cái, sau đó lại tiếp tục trầm tư.

Lý Mộng Hàn không chịu nổi sự im lặng của chàng, nàng vừa định mở lời thì Ngao Tử Thanh đã hạ giọng nói:

– Có người tới!

Lý Mộng Hàn nín thở lắng nghe lát sau nàng lắc đầu nói:

– Đâu có!

Ngao Tử Thanh nhìn nàng, mỉm cười dịu giọng nói:

– Sắp tới rồi, có khoảng hơn chục thốt ngựa chạy như điên cuồng, chắc là ở nhà có người chết.

– Có người chết?

Lý Mộng Hàn nhắc lại, khẽ nhú mào nói:

– Thanh ca thật là... À, có, có tiếng vó ngựa, nhưng hãy còn ở rất xa... Thanh ca làm thế nào phát hiện ra được? Nếu không phải Thanh ca nói ra thì muội cũng không thể nghe thấy được!

Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:

– Sống trong giang hồ, không một giây phút nào chúng ta được phép lơ là cảnh giác. Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có kẻ thù của chúng ta đang rình rập xung quanh. Và, thính lực của ta có lẽ cũng tinh nhạy hơn người khác một chút.

Lý Mộng Hàn thở dài nói:

– Tử Thanh! Sống mà lúc nào cũng phải căng thẳng đối phó những cuộc sát phạt đẫm máu. Thanh ca ca không thấy chán ngán sao? Từ khi quen biết với Thanh ca, muội thấy dễ sợ quá. Muội sợ có một ngày nào đó chúng ta sẽ mất nhau. Đó là điều mà muội không sao chịu đựng nổi, chỉ mới nghĩ tới nó thôi muội đã cảm thấy quá khủng khiếp rồi!

Ngao Tử Thanh ôm gọn Lý Mộng Hàn vào lòng, như muốn lấy thân thể mình che chở cho nàng. Chàng cất giọng dịu dàng nói:

– Đừng quên rằng muội cũng là người trong giang hồ, là một trong Long Phụng song sát. Tại sao lại thốt nên những lời như là một người bình thường vậy? Bản lãnh khiến cho nàng thành danh biến đi đâu hết rồi?

Lý Mộng Hàn rầu rĩ nhìn Ngao Tử Thanh, giọng nàng nghe rất bi ai:

– Thành danh thì được gì? Muội chen chân vào giang hồ cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Sự nghiệp của Thiết Hổ bang được dựng nên giữa rừng đao mũi kiếm, muội không thể làm khác đi được. Thực ra thân nhi nữ lại ở trong chốn đao thương, cũng không phải tốt đẹp gì. Từ lâu muội đã không muốn tiếp tục một cuộc sống như vậy nữa. Tử Thanh, muội...

Ngao Tử Thanh cúi xuống, áp môi mình lên môi nàng, nhẹ nhàng nói:

– Muội đừng nói nữa, ta hiểu lòng muội. Nhưng người ta ngồi trong nhà cũng chưa chắc là tránh được tai họa. Rất nhiều điều phiền phức xảy ra không theo ý muốn của chúng ta. Trong giang hồ, thiên hạ đồn đãi Ngao Tử Thanh tâm dạ hiểm

độc, nhưng không ai biết nếu ta không làm như vậy, thì người khác sẽ dùng thủ đoạn tàn độc y như vậy để đối phó ta. Người ta sẽ không nhân từ với ai khi mà họ nhìn thấy cái lợi. Lợi lộc làm con người mất nhân tính!

Lý Mộng Hàn gật đầu, đôi mắt nàng long lanh lệ, giọng nàng nghèn nghẹn:

– Muội biết mọi người đã hiểu lầm Thanh ca, thật ra thì Thanh ca không phải làm một sát tinh máu lạnh. Thanh ca bị hàm oan...

Nàng ngã đầu vào ngực Ngao Tử Thanh khóc rưng rức, tiếng khóc của nàng có thể làm mềm cả sắt đá, tiếng khóc nàng có thể làm bất kỳ nam nhân nào cũng cam lòng chết vì nàng.

Ngao Tử Thanh ôm chặt nàng, nói:

– Chúng đến rồi kìa!

Lý Mộng Hàn buông Ngao Tử Thanh ra, lau mắt nói:

– Dù hổ dữ đến, muội cũng không sợ...

Ngay lúc đó hơn chục thốt ngựa từ phía Thẩm Gia điểm phóng như điên về phía hai người, bụi cuốn mù mịt lên tận trời xanh, quả đúng là chạy bất kể chết!

Ly Mộng Hàn kinh hãi kêu lên:

– Tử Thanh! Chúng...

Ngao Tử Thanh nhường cao mào lạnh lùng, nói:

– Đừng để ý đến chúng!

Tên kỵ sĩ đi đầu khi còn cách Ngao Tử Thanh chừng mười trượng, vọi vàng kéo mạnh dây cương, đồng thời một tay giơ cao ra hiệu gần chục thốt ngựa lập tức cất vó trước dừng lại. Xem ra kỹ thuật cưỡi ngựa của chúng rất thuần thực.

Gần chục tên bưu hình đại hán mặt mày ai nấy đều xám ngoét như tử thi. Trong số đó có bốn, năm tên sút tai mẻ trán, máu me đầy mình trông đáng điệu rất thảm hại.

Tên đi đầu râu quai nón xồm xoàm, dáng vẻ rất hung tợn, chạy tới trước mặt Ngao Tử Thanh, ôm quyền nói:

– Xin hỏi các hạ có phải là Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh?

Ngao Tử Thanh lẳng lặng liếc nhìn gã đại hán râu xồm một câu nói:

– Không dám! Chính là tại hạ, chúng ta đã từng gặp nhau sao? Xin thứ cho tại hạ mất kém!

Mấy câu nói đơn giản của Ngao Tử Thanh nghe như tiếng sét nổ giữa tầng không, làm át cả tiếng người la ó, tiếng ngựa hí vang. Toàn bộ mấy tên đại hán trên lưng ngựa đồng loạt nhảy xuống ngựa, chạy tới quỳ sụp trước mặt Ngao Tử Thanh, tranh nhau kêu lên:

– Ngao đại hiệp! Xin cứu mạng! Bọn tiểu nhân là người của Ô Tự Giáo!

Tên đại hán râu xồm kêu lớn:

– Tiểu nhân là Đại Chấp Pháp của bản giáo, tiện danh là Hoành Sơn Báo Giả Huống khấu kiến Ngao đại hiệp!

Ngao Tử Thanh thấy cả bọn lao nhao quì dưới chân mình thì hơi ngần người, trầm giọng nói:

– Chư vị đứng dậy đi rồi hãy nói chuyện!

Hoành Sơn Báo Gia Huống lắc đầu kêu lên:

– Không, xin Ngao đại hiệp nhận lời cứu mạng bọn tiểu nhân, nếu không bọn tiểu nhân không dám đứng dậy!

Ngao Tử Thanh nhú mày nói:

– Được rồi, tại hạ sẽ cố hết sức các người đứng dậy đi!

Hoành Sơn Báo Giả Huống như trút được gánh nặng, nhưng gã lại kinh hãi kêu lên:

– Ngao đại hiệp, ma đầu đuổi tới rồi kìa!

Lại có hai thốt ngựa phi như bay tới nơi, người bên trái thần thái thâm trầm, song mục ti hí như hai lần chử, giữa trán có một nốt ruồi đỏ chót, tuổi trạc tứ tuần!

– Người kia chính là Xích Hồng Diêm Vương Sài Tào Liệt!

Khi nhìn thấy bọn thuộc hạ Ô Tự Giáo, hai người lập tức dừng ngựa, quét mắt nhìn qua.

Bọn Hoành Sơn Báo Giả Huống nhìn thấy ánh mắt hai người kia thì tay chân mềm nhũn không còn nói gì được nữa cả.

Sài Tào Liệt nhìn Giả Huống hừ lạnh nói:

– Các người dám bỏ chạy? Cho dù người chạy đến chân trời góc biển nào đi nữa bản Diêm Vương vẫn cứ lấy mạng chó của các người!

Từng tiếng từng tiếng nói của Sài Tào Liệt như những lưỡi kiếm lạnh toát cắm phập vào tim bọn thuộc hạ Ô Tự Giáo! Tên nào tên nấy run lẩy bẩy không dám ngẩng mặt nhìn lên.

Ngao Tử Thanh khoanh tay trước ngực, ung dung nói:

– Sãi lão! Lâu nay người vẫn mạnh? Trông người oai phong dữ!

Mấy tiếng nói nhẹ nhàng của Ngao Tử Thanh như những mũi kim chọc vào tai Sài Tào Liệt. Lão liếc đôi mắt tràn ngập hung quang nhìn về phía Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Sãi lão! Vì lẽ gì mà lại nổi nóng với bọn vô danh tiểu tốt này đến nỗi phải truy đuổi gấp gáp như vậy?

Tên đại hán có nốt ruồi đỏ trên trán nhảy phắt xuống ngựa, phóng một bước

tối trước mặt Ngao Tử Thanh. Đôi mắt ti hí của gã mở lớn, phát ra những tia sát quang, ngạo nghễ nói:

– Người là thứ gì mà dám gọi Sài huynh của ta là Sài lão này Sài lão nọ? Đôi mắt chó của người bị thứ gì che mất rồi?

Ngao Tử t giọng băng lạnh buông gọn:

– Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!

Gã đại hán hơi giật mình, nhìn Ngao Tử Thanh một lượt từ đầu đến chân, xong cười lạnh nói:

– Ngao Tử Thanh? Cho dù người là Quỷ Tiêu Ảnh thì đã sao? Ngao Tử Thanh là cái thá gì mà dám điều võ dương oai trước mặt huynh đệ ta!

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:

– Người là thứ gì mà dám khua môi múa mép trước mặt tại hạ? Đôi mắt chó của người bị thứ gì che mất rồi?

Gương mặt của gã đại hán biến đổi méo mó, gã lạnh lùng nói:

– Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân! Tên của ta so với Ngao Tử Thanh người thế nào?

Ngao Tử Thanh phát tay áo, cười lạnh nói:

– Ánh sáng của sao lại đi bì với ánh sáng mặt trời?

Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân nổi giận trợn tròn mắt quát:

– Ngao Tử Thanh! Người cuồng ngạo không đúng đối tượng rồi! Hừ, bằng vào người mà cũng dám vô lễ với ta? Lúc ta thành danh trong giang hồ sợ người còn nằm giữa bú vú mẹ nữa là!

Không sai, Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân là một nhân vật khá nổi trong lòng hắc đạo. Chuyên làm nghề không vốn, ngang dọc trong giang hồ dễ có hơn hai mươi năm nay. Nhưng, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh gạt đầu, giọng thản nhiên nói:

– Bản lãnh của con người chẳng có liên quan gì đến tuổi tác, có khi tuổi càng lớn lại càng vô dụng. Biết đâu người lại không thuộc vào loại ấy?

Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân nghiêng răng quát:

– Người ăn bậy nói bạ! Người là thứ chết giẫm! Người...

Ngao Tử Thanh lạnh lùng ngắt lời:

– Bằng hữu! ăn nói cho sạch sẽ một chút! Đừng quên người cũng là thổ bá của một vùng, phải giữ lấy phong độ chứ!

Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân cười lạnh nói:

– Ta là thổ bá? Vậy còn người? Người là thứ gì?

Ngao Tử Thanh cười khanh khách nói:

– Là hào kiệt! Ít ra cũng cao minh hơn người một chút. Có điều người cũng đừng nên đắc ý sớm, chức “Thổ bá” của người do tại hạ đề cử, trong thực tế chưa chắc đã xứng đáng!

Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân gầm lên:

– Xú tiểu tử! Miệng lưỡi người sắc bén cho người chiếm phần hơn nhưng so công phu quyền chưởng thì người chẳng chiếm phần hơn dễ như vậy đâu. Chừng đó mới biết ai là hào kiệt!

Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Hay lắm! Để tại hạ sẽ cho người biết trên đời này có những thứ trừng phạt còn ghê gớm hơn cái chết. Cho người phải trả giá đắt vì những lời nói của người, để người biết lớn lối sẽ gặp phải những hậu quả như thế nào?

Chu Cổ Tân quát lớn:

– Ngày hôm nay lão tử sẽ lột da tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này! Hừ! Việc của lão tử mà người dám xía vô? Người đúng là không biết trời cao đất dày!

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười như sấm động, ngạo nghễ nói:

– Chu bằng hữu, người cứ giở hết công phu tuyệt học giúp người thành danh ra đi, để tại hạ coi thử người có đáng làm thổ bá hay không!

Chu Cổ Tân quát:

– Giỏi cho tên cuồng đồ!

Tiếng “Đồ” vừa dứt, một bóng trượng lấp lánh ánh kim đã nhắm đầu Ngao Tử Thanh giáng xuống.

Bóng trượng còn lơ lửng trên không mà kinh phong đã áp xuống, mãnh liệt dị thường.

Ngao Tử Thanh không cần ngần mặt nhìn lên, chiếc Quỷ Tiêu trong tay chàng đã nhanh như một ánh chớp vung lên.

“Kẹt!” một tiếng nghe chấn động thần hồn. Chu Cổ Tân bật ngược lên không trung, đảo lộn mấy vòng mới rơi xuống đất.

Song mục Chu Cổ Tân trợn trừng, đầy vẻ khiếp hãi, hấn hần như không tin được Ngao Tử Thanh có được công lực khủng khiếp dường ấy!

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười:

– Người thấy thế nào? Cũng không đến nỗi quá kém phải không?

Chu Cổ Tân động mạnh kim trượng xuống đất, gầm lên:

– Tiểu tử! Người tưởng một chút công lực đó là có thể hù dọa được lão tử

sao? Người cuồng ngạo một cách quá đáng, nói thật cho người biết, người còn kém xa lắm, như vậy thì có gì là ghê gớm...

Ngao Tử Thanh cười lạnh:

– Nếu vậy thì người cứ tự tiện!

Chu Cổ Tân biến sắc quát:

– Coi lão tử lấy mạng người! Đồ cuồng ngạo! Đồ không biết trời cao đất rộng!

Kim quang lại chớp động, ánh trượng như núi sầm sập đổ xuống đầu Ngao Tử Thanh.

Song mục Ngao Tử Thanh nhìn chăm chăm vào làn trượng ảnh, hữu thủ vang lên, hàn quang xẹt ra, trong chớp mắt đã tấn công ba mươi đao, dường như trong một lúc ở tất cả các hướng khác nhau, ba mươi người cùng cầm Quỷ Tiều công tới vậy.

Chu Cổ Tân càng đánh càng hăng, gã quát tháo luôn miệng để trợ oai, Kim trượng trong tay quay cuồng, kinh phong mang theo tiếng sấm sét âm âm nổi dậy tứ bề.

Ngao Tử Thanh cười lớn nói:

– Ít ra cũng như thế này chứ! Bản lĩnh của người vừa đủ để làm thổ bá, chẳng thừa cũng chẳng thiếu!

Quỷ Tiều của chàng cũng di chuyển như chớp giạt, bay bổng cùng với trượng ảnh của đối phương, chồng lên nhau, đan vào nhau, điểm, gạt, đánh, đỡ, nhanh đến không kịp nhìn thấy, nguy hiểm, hiểm ác vô cùng!

Chỉ trong nháy mắt, song phương đã giao đấu trên ba mươi hiệp chiêu thức của song phương mỗi lúc một nhanh hơn.

Ngao Tử Thanh vừa ung dung đón đỡ phản ứng vừa quét mắt quan sát xung quanh. Chàng vẫn nhớ, còn Xích Hồng Diêm Vương Sài Tào Liệt chưa xuất thủ!

Rất nhanh chóng, lại hai mươi hiệp nữa trôi qua!

Ngao Tử Thanh đột ngột áp sát đối phương. Quỷ Tiều nhanh như điện chớp tấn công hai mươi thế. Vừa nhìn Chu Cổ Tân cuống cuồng chống đỡ chàng vừa cười nhẹ nói:

Chu bằng hữu, tại sao người không mời Sài bằng hữu xuống đây giúp người một tay. Võ công của người cũng không đến nỗi nào, có điều... vừa muốn vào đến cửa của võ đạo, chưa đủ để đăng đường nhập thất!

Chu Cổ Tân toàn lực đón đỡ, sau đó giở hết tuyệt học phản công lại mười tám thế, miệng mắng lớn:

– Xú tiểu tử! Mèo nào cắn mủ nào còn chưa biết, chờ lát nữa người sẽ biết

vô công của ai có thể擋 đường nhập thất!

Trong một phạm vi vô cùng nhỏ hẹp, Ngao Tử Thanh di động thân hình, Quỷ Tiên cũng nhanh như ánh chớp tấn công ba mươi một thế. Miến đao chớp động trong không gian, như chiếc cầu vồng, long lanh như nước, như một dãy lụa phi vũ trong không trung, nguy dị, mãnh liệt đến cùng cực!

Chu Cổ Tân hai tay nắm chặt kim trượng, vận hết sức bình sinh múa như chong chóng gạt đỡ các thế công như mưa bất của Ngao tử Thanh. Lợi dụng một khoảng trống hiếm hoi gã tung người nhảy ra ngoài, sau đó lại huy động Kim Trượng xông vào. Nhưng lưỡi miến đao của Ngao Tử Thanh lúc nào cũng chờn vờn vây kín trước mặt gã như những ánh lửa ma trời chập chờn.

Chu Cổ Tân không còn cách nào khác đành phải lui lại. Cứ như vậy trở đi trở lại hơn chục lần. Chu Cổ Tân không còn nén lòng được nữa, gã múa tít kim trượng hộ thể, nhảy phắt ra xa xa, lớn tiếng kêu lên:

– Sài huynh! Tên tiểu tử này quả nhiên lợi hại...

Giọng Sài Tạo Liệt âm trầm vang lên:

– Ngao lão đệ, xin hãy dừng tay!

– Chu hiền đệ, lui ra!

Chu Cổ Tân lùi thêm mấy bước nữa, đứng chống gậy xuống đất thở dốc, giơ tay áo lau mồ hôi trán, lòng hầy còn thắc thỏm không yên.

Ngay lúc Chu Cổ Tân tung người lùi lại một bóng áo đỏ như u linh từ trên lưng ngựa lướt xuống đứng chắn trước mặt Ngao Tử Thanh!

Chu Cổ Tân tiến tới sau lưng Sài Tạo Liệt nói:

– Sài huynh! Tên tiểu tử này công lực thâm hậu, chiêu số cũng vô cùng quái dị. Sài huynh phải cẩn thận đối phó mới được!

Sài Tạo Liệt phát tay áo rộng, nhìn Ngao Tử Thanh giọng hòa hoãn nói:

– Ngao lão đệ, mới mấy tháng không gặp, trông lão đệ mỗi ngày một tuấn đạt hơn. Độc trong người của lão đệ...

Ngao Tử Thanh lạnh lùng đáp:

– Nhờ hồng phúc của các hạ Ngân Đường hoa chi độc đã được giải trừ, thân thể cũng tráng kiện hơn trước.

Mục quang của Sài Tạo Liệt lướt nhanh, dừng lại một thoáng nơi gương mặt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn, ngắm người một thoáng sau đó từ tốn nói:

– Ngao lão đệ là người có điểm phúc, lúc nào cũng có giai nhân ở bên cạnh, Thiệu cô nương ở dưới đất nếu biết được việc này, hẳn cũng được an ủi đôi phần!

Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép cười, nụ cười của chàng trông như vừa nếm mật đắng! Giọng chàng trầm trọng nói:

– Nếu không có thứ phụ thân mặt người dạ thú như Thiệu Hóa Dị thì Diệc Hồng đâu đã sớm tạ thế như vậy? Lần này người cũng thay mặt lão độc vật Thiệu Hóa Dị đến nói chuyện với tại hạ?

Sài Tào tổ ý không hài lòng hừ lạnh nói:

– Thiệu Hóa Dị là thứ gì mà Xích Hồng Diêm Vương này phải thay mặt cho hắn? Hắn đáng được vinh dự đó sao? Lần trước chẳng qua vì...

Ngao Tử Thanh khẽ chớp mắt giọng bình thản nói:

– Chẳng qua vì Sài lão người cùng với lão độc vật ấy có chung một mục đích nên mới làm như vậy chứ gì?

Sài Tào Liệt hơi biến sắc sau đó lão lấy lại bình tĩnh rất nhanh, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới chậm rãi đáp:

– Lão đệ! lần trước Thiệu Hóa Dị nhờ vả lão phu gặp lão đệ để đòi vật ấy. Lão đệ không đồng ý thì lão phu cũng chẳng ép uống. Ngày hôm nay tình cờ gặp lại ở đây, lão đệ vì lẽ gì mà ngăn cản công chuyện của lão phu?

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Sài Tào Liệt một lát rồi nhẹ nhàng nói:

– Trời có đức hiếu sinh, hơn nữa cứu một mạng người bằng lập mười kiếng chùa. Mấy bằng hữu ở Ô Tự Giáo này đã cầu xin tại hạ cứu mạng, tại hạ lẽ nào thấy chết mà không cứu cho được? Huống chi vị bằng hữu của người quá sức vô lễ, nếu không thì tại hạ đã miễn cưỡng bỏ qua rồi!

Luồng nộ khí đang điên cuồng gào thét trong huyết quản, nhưng giọng nói Sài Tào Liệt vẫn giữ được vẻ ôn hòa:

– Giữa hai ta nước sông không phạm vào nước giếng. Ngao lão đệ lại năm lần bảy lượt muốn làm khó lão phu, người hơi quá xem thường bản Diêm Vương rồi đó!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Không biết mấy vị bằng hữu này đã đắc tội gì với người?

Sài Tào Liệt hừ lạnh nói:

– Lão phu là người mà lũ chuột này có thể đắc tội được sao?

Ngao Tử Thanh không thêm hỏi Sài Tào Liệt nữa, quay sang Hoành Sơn Báo Giả Huống, hất hàm nói:

– Người nói xem!

Hoành Sơn Báo Giả Huống nhìn thấy vẻ mặt âm trầm khủng khiếp của Sài Tào Liệt đã sợ đến vỡ mặt, nghe Ngao Tử Thanh hỏi gã đành gắng gượng đáp:

– Kể ra thì không có gì, bọn tiểu nhân đang ăn uống trong tửu lâu. Nhị vị... đại gia đây đi vào, đòi bọn tiểu nhân phải đi ra ngoài... Vì tiểu nhân quản thúc không nghiêm... Có ba huynh đệ đã đắc tội với nhị vị... đại gia, cả ba đều đã chết

để tạ tội... bọn tiểu nhân đã cầu xin tha mạng, nhưng nhị vị đại gia cứ một mực...

Ngao Tử Thanh nghe qua đã biết Sài Tào Liệt và Chu Cổ Tân hoành hành ngang ngược, lòng tức giận nhưng chàng vẫn giữ bình tĩnh nói:

– Để cho người một con đường sống cũng có nghĩa là tích đức cho mình, hơn nữa tửu lâu dựng lên là để mọi người vào đó uống rượu. Sài lão cũng là một võ lâm kỳ tại, lẽ nào chỉ vì mấy tên vô danh tiểu tốt mà để tổn hại thanh danh của mình sao?

Sài Tào Liệt biến sắc, mặt lão như bị bao phủ một lớp sương mỏng, giọng lạnh lùng nói:

– Ngao lão đệ, lão phu đã nhường nhịn người một phen, đừng tưởng như vậy là lão phu sợ người! Biết tới điểm cuối dừng lại là người tuấn kiệt, đừng để đi quá đà rồi mang họa vào thân.

Ngao Tử Thanh mỉm cười như không nghe thấy lời hăm dọa của Sài Tào Liệt, nói:

– Sài lão! Xin nể tình tại hạ mà tha mạng cho bọn chúng!

Sài Tào Liệt lạnh lùng nói:

– Nếu để dễ dàng cho chúng như vậy, việc đồn đãi ra giang hồ, Sài Tào Liệt này còn mặt mũi nào nhìn giang hồ đồng đạo? Ngao lão đệ, lần trước lão phu đã nể tình người nhiều rồi, lần này muốn tha mạng cho chúng cũng được, nhưng cũng phải trừng phạt nhẹ nhàng mới được!

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Sài lão nói trừng phạt nhẹ nhàng nghĩa là thế nào?

Sài Tào Liệt “Hừ” một tiếng nặng nề nói:

– Mổ bụng tên đầu độc, lấy tạng phủ của hắn bắt bọn thuộc hạ nuốt sống! Những tên còn lại, chặt một tay một chân, những tên nào cả gan động thủ với lão phu, móc thêm hai mắt, sau đó...

Ngao Tử Thanh ngẩn mặt lên trời cười như sấm động. Tiếng cười chàng đã dứt mà trong tay mọi người hãy còn nghe tiếng “Oong... Oong..”.

Chàng nhìn Sài Tào Liệt, dịu giọng nói:

– Nếu bị trừng phạt như vậy, chúng làm sao mà sống nổi? Vậy thì cần gì đến tại hạ cầu xin người tha mạng cho chúng?

Sài Tào Liệt hơi rùng mình nghĩ thầm:

– Xem ra tên tiểu tử này nhất định xen vào chuyện này rồi! Uy danh của mình đã bị hắn làm giảm quá nửa rồi? Nhưng công lực của hắn thuộc loại cao cường nhất trong những kẻ cao cường nhất, không thể xem thường được. Không biết mình và Chu Cổ Tân liên thủ lại có thắng nổi hắn hay không? Nếu mình

không ra tay, để bọn tiểu tử Ô Tự Giáo đồn đãi ra ngoài, thiên hạ lại nói mình sợ hấn...

Sài Tào Liệt trầm giọng nói:

– Lão đệ! Giữa hai ta xưa này chưa từng có chuyện xích mích với nhau, lẽ nào người nhất quyết ép buộc lão phu động thủ?

Ngao Tử Thanh cười lớn nói:

– Nếu Sài lão nể mặt tại hạ buông tha cho chúng, sau này trên bước đường giang hồ, nếu có gặp lại, tại hạ sẽ nhớ ân tình ngày hôm nay!

Song mục Sài Tào Liệt trợn tròn mắt ra những tia hàn quang khủng khiếp, lão quát lớn:

– Người ép buộc lão phu động thủ?

Ngao Tử Thanh lẳng lẳng nhìn Sài Tào Liệt, thần thái chàng vô cùng cổ quái, liếc nhanh về phía Chu Cổ Tân cười nhẹ nói:

– Giả Chấp Pháp! Sài đại trưởng gia không nể tình tại hạ, vậy các người tính thế nào đây?

Giả Huống nghe như bị giáng một búa tạ vào đầu, hấn quỳ sụp xuống, động đầu xuống đất nghe cộp cộp, miệng kêu lên:

– Ngao đại hiệp, tiểu nhân phụng mệnh giáo chủ ra ngoài làm việc, nếu việc bất thành, tiểu nhân có chết cũng không đáng tiếc, chỉ tội cho gia quyến vì bị liên lụy mà phải chết oan. Giáo quy của tề phái cực kỳ nghiêm khắc, cầu xin Ngao đại hiệp cứu giùm gia thuộc của tiểu nhân...

Giả Huống vừa quỳ xuống, đám đại hán phía sau cũng nhanh chóng quỳ xuống kêu khóc vang rân.

Ngao Tử Thanh nhú mày nghĩ thầm:

– “Ô Tự Giáo giáo chủ Vân Lý Xích Lô Hoa Thành kể ra cũng là tay hảo hán, sao lại có thứ thuộc hạ tham sống sợ chết đường này. Nhưng giáo quy trị tội giáo chúng liên lụy đến gia thuộc thì cũng hơi tàn nhẫn một chút!”

Nghĩ xong Ngao Tử Thanh mỉm cười phẩy tay một cái, nói:

– Thôi được rồi, các người đứng dậy hết đi! Quì mãi như vậy thì còn ra thể thống gì nữa? E rằng tại hạ vì các người mà phải mang phiền phức vào người.

Giả Huống và đám thuộc hạ lạy như tế sao, xong mới dám đứng dậy nép mình sang một bên.

Sài Tào Liệt lạnh lùng nói:

– Ngao Tử Thanh! Việc gì người phải đối địch với lão phu như vậy? Chẳng qua lão phu cũng chỉ muốn giáo huấn mấy tên tiểu tốt cho chúng chừa thói ngông nghênh thôi mà?

Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:

– Nếu người chỉ giáo huấn nhẹ nhàng vừa đủ để chúng sợ thì tại hạ chẳng dám nhiều chuyện. Nhưng người hạ thủ quá tàn độc, làm như vậy, thú thật, tại hạ cũng thấy không thuận mắt chút nào. Lộ kiến bất bình không bạt đao tương trợ thì đâu phải là hảo hán?

Sài Tào Liệt nghiêng răng, nói:

– Ngao Tử Thanh, người ngang dọc trên giang hồ kể cũng lâu rồi, đừng để vì mấy tên giá áo túi cơm kia làm hư hại thanh danh của người!

Ngao Tử Thanh nhếch mép biểu lộ một nụ cười, nói:

– Tại hạ còn trẻ, thanh danh lỡ có bị hủy còn có điều kiện để gây dựng lại. Chỉ sợ Sài lão tuổi tác đã cao, không còn thời gian để làm điều đó nữa.

Mái tóc đỏ như râu tôm của Sài Tào Liệt như bờm sư tử dựng đứng lên, trông lão tức giận đến cùng cực.

Lão gầm lên một tiếng, bước tới trước mấy bước, quát:

– Ngao Tử Thanh! Người không hối hận?

Ngao Tử Thanh lại nhếch mép cười, nói:

– Tại hạ chưa từng biết hối hận là gì!

Lý Mộng Hàn móc tay áo Ngao Tử Thanh, nói:

– Tử Thanh! Công lực của lão ma đầu ghê gớm lắm...

Ngao Tử Thanh siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mộng Hàn, cười nhẹ nói:

– Nhưng còn kém phu quân của nàng một bậc!

Hai người trao đổi với nhau rất nhỏ, nhưng làm sao mà Sài Tào Liệt không nghe thấy? Da mặt lão vốn đen sì nay cũng đã nhìn thấy sắc đỏ, không! Tím thì đúng hơn! Lão quát lớn:

– Tiểu tử! Người đánh giá lão phu quá thấp! Hãy coi lão phu giáo huấn người!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ cũng đang định nói một câu như vậy!

Đôi mắt Sài Tào Liệt mở trừng trừng, như sắp lọt ra ngoài hần quang rờn rợn chiếu thẳng lên người Ngao Tử Thanh!

Ở nơi cánh đồng hoang vắng, trên một đoạn đường vắng lặng một cuộc sát phạt giữa con người với nhau đang được chuẩn bị...

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười nhẹ nhàng, quay lại nhìn những người đứng sau lưng mình, bình thản nói:

– Mộng Hàn, nàng cùng các bằng hữu Ô Tự Giáo lui ra ngoài xa xa một chút. Sài lão sẽ không nhân từ như những người khác đâu!

Lý Mộng Hàn nhìn sâu vào mắt Ngao Tử Thanh, gật đầu nói:

– Thanh ca, hãy cẩn thận!

Ngao Tử Thanh mỉm cười gật đầu, quay lại nhìn Sài Tào Liệt:

– Lão Sài, còn chờ gì nữa?

Sài Tào Liệt gầm lên một tiếng, như con hổ vồ mồi, nhảy bổ về phía Ngao Tử Thanh, khi còn cách chàng năm bước, lão đột ngột xoay vòng như chiếc chong chóng, cả tay lẫn chân, nhanh như chớp công mười một chưởng, bảy cước! Kinh phong như núi sập, chiêu thức vừa nhanh vừa hiểm ác tuyệt luân!

Ngao Tử Thanh khẽ điểm chân, thân hình chàng xuyên qua làn chưởng cước của đối phương, Quỷ Tiêu điểm ra loang loáng nhằm vào mười lăm chỗ trọng huyệt trên người đối phương, mà lần nào cũng nhanh cũng chuẩn xác như nhau!

Sài Tào Liệt kinh hãi a lên một tiếng, nhanh chóng thu chưởng quay người, kinh phong lại ào ào nổi lên, chưởng ảnh rợp trời kích về phía Ngao Tử Thanh.

Như những ảo ảnh trong cơn ác mộng, như những bọt nước giữa mênh mông biển cả, không thể nào nhìn cho rõ ràng được, thân hình Ngao Tử Thanh chỉ lần theo khoảng trống chỉ có hai tắc để xoay người vòng lại, như một cơn lốc lao về phía đối phương. Quỷ Tiêu chớp động, quét, điểm, gạt, đánh công liên tiếp mười bốn chiêu vỗ vào chỗ yếu huyệt của đối phương.

Động tác của hai người nhanh đến xuất thần, lại như hòa quyện xen lẫn vào nhau, hòa làm một. Tất cả các chiêu công thủ, không còn phân biệt cái nào là của ai, cái nào trước cái nào sau nữa. Quả thật kinh nhân!

Có hai tiếng quát vang lên, chưởng ảnh tung hoành như thiên la địa võng, trông như thác nước tuôn trào liên miên bất tuyệt, đan vào nhau thành một bức màn kín mít!

Những người đứng bên ngoài, không nhìn rõ bóng người ở bên trong nữa chỉ nghe tiếng binh khí gào rít, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh mờ nhạt nhào lộn, di chuyển như điện giữa một vùng mờ ảo.

Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân trợn mắt trừng trừng nhìn vào vòng chiến, hấn quên mất những gì đang tồn tại ở bên ngoài vòng chiến, hấn đang run thay cho chính mình, mồ hôi lạnh tuôn ra xâm xấp. Hấn nhủ thầm, nếu lúc này...

Trong đấu trường, chưởng ảnh cước ảnh, tiểu ảnh vẫn đang huy vũ như lớp lớp sóng trào liên miên bất tuyệt.

Sài Tào Liệt quát lớn một tiếng, rút phất chiếc thiết côn màu đỏ rực ra, món binh khí đã cùng với lão thành danh Xích Hồn Diêm Vương. Binh khí cầm nơi tay, thế công của Sài Tào Liệt càng hiểm càng mạnh càng nhanh hơn.

Lưỡi Miến đao sáng lóa cũng đã xuất hiện ở đầu Quỷ Tiêu, nhìn thấy hai người đang xoắn xít vào nhau, vầng bạch quang trông có vẻ mỗi lúc một lớn rộng

hơn; ngược lại, vắng hồng quang càng lúc càng thu hẹp!

Cỏ dại hai bên đường đang run rẩy trong gió, phát ra những tiếng kêu ri rí như những tiếng thở than, không khí như cũng lạnh lùng hơn, làm đồng hoang cũng trở nên thê lương hơn.

Lý Mộng Hàn nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó nàng lại mở bừng mắt ra, đôi môi nàng đang run run, giọng nàng nghe như tiếng rên:

– Trời...Thanh ca...

Trong đấu trường...

Quỉ Tiêu cùng thân hình Ngao Tử Thanh hợp thành một khối, cất lên thì cao tận trời xanh, trầm xuống thì sâu tận hoàng tuyền, lúc xoay chuyển thì như sao băng, lúc tung hoành thì trông như những áng mây phiêu phưởng trong không trung.

Lưỡi Miến đao hẹp, sắc bén dị thường, lại mềm mại như một dải lụa, dính ở đầu tiêu phi vũ trông như điệu múa, nhưng lại phát ra những tia hàn quang rợn người.

Chiếc thiết côn màu đỏ rực của Xích Hồng Diêm Vương Sài Tào Liệt múa lên trông như một quả thiết cầu màu hồng, và vì lão mặt y phục cũng màu đỏ, nên chẳng còn phân biệt được đâu là côn ảnh đâu là thân ảnh của lão nữa.

Miến đao như chiếc cầu vồng. Thiết côn như quả thiết cầu, sấn vào nhau quăn quít nhau, sau đó phân ra rồi lại nhanh chóng hòa vào nhau, tạo nên những vũ điệu vừa đẹp mắt lại vừa nguy dị vô cùng.

Đại La Kim Trọng Chu Cổ Tân tay nắm chặt Kim Trọng, nhìn vào trường đấu đến xuất thần. Gã cũng đã có lúc định xông vào trợ lực Sài Tào Liệt, nhưng thật tình hai tay tuyệt thế cao thủ đang giao đấu như vậy, gã không biết làm cách nào để chen vào!

Chu Cổ Tân cũng được liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, nhưng trong hoàn cảnh này, gã bỗng thấy mình thân vô dụng, tựa như một đứa trẻ đứng nhìn hai người lớn đang đánh nhau vậy.

Còn mấy tên thuộc hạ Ô Tự Giáo thì không cần phải nói, chúng không tin vào mắt mình nữa, chúng không tưởng tượng nổi võ công của con người lại có thể đạt đến mức độ đó, cơ hồ là pháp thuật chứ không còn là võ công nữa!

Kiểm thuật của Lý Mộng Hàn cũng thuộc vào loại danh gia, trên giang hồ cũng đã tạo được ít tiếng tăm. Nhưng lúc này nàng đang nghi ngờ, không biết mình đã luyện qua võ công bao giờ chưa! Nhìn hai người đang xoay chuyển như điện trong đấu trường, nàng lo sợ Ngao Tử Thanh không phải là đối thủ của Sài Tào Liệt. Sắc mặt nàng trông trắng bệch, đôi môi vốn hồng nhuận như hai cánh hoa anh đào của nàng lúc này cũng không còn chút huyết sắc. Toàn thân nàng run lên từng chập.

Trong đấu trường.

Lúc này hai người đã đánh giá được thực lực của đối phương. Sài Tào Liệt thành danh trong giang hồ đã rất lâu có thể nói trong vòng bốn mươi năm qua lão luôn luôn được coi là một trong những cao thủ số một số hai trong giang hồ. Nhưng giờ đây đối diện với một đối thủ thực thụ của lão, khiến cho lão mỗi lúc một kinh hãi hơn. Võ công của đối phương quá cao cường, có thể nói là trác tuyệt, tựa như là ma quỷ chứ không phải là con người bằng xương bằng thịt, thật không thể tưởng tượng nổi.

Lập thân trong giang hồ, sống được đến từng tuổi này công lực, võ công của Sài Tào Liệt có thể nói đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh. Và kinh nghiệm lâm địch của lão quá sức phong phú. Có thể nói đương kim võ lâm có rất ít đối thủ thực thụ!

Ngao Tử Thanh đấu với Sài Tào Liệt, chàng quả có cảm thấy áp lực cực kỳ lớn. Nhưng chàng rất tin tưởng ở thực lực của mình. Trước đây, chàng đã từng phải đối đầu với hai cao thủ liên thủ nhau, mà công lực của hai người đó chỉ kém Sài Tào Liệt chút ít mà thôi. Nếu so về thực lực, hai đối thủ kia mạnh hơn Sài Tào Liệt nhiều, nhưng chàng vẫn đủ sức đánh bại hai người đó. Vì vậy, việc đánh bại Sài Tào Liệt chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong võ học, hoàn toàn không thể miễn cưỡng được, không hề có chuyện may mắn. Điều này thì cả hai người đang đối mặt nhau trong đấu trường đều hiểu rất rõ. Và dù Miến đao vẫn huy vũ như điện, Thiết Côn vẫn múa loang loáng, nhưng sự thắng bại đã sắp đến lúc được phân định!

Trong đấu trường, Sài Tào Liệt đã bắt đầu cảm thấy bất an. Sở dĩ lão có ngoại hiệu là Diêm Vương là do lão có được bộ mặt lúc nào cũng lạnh lùng tàn khốc. Lúc này tuy nét mặt lão vẫn lạnh lạnh như tượng đồng, nhưng trong lòng lão đang gấp rút tính toán, làm thế nào để thoát thân đây? Trước tiên là giữ lấy cái mạng già đã, chuyện gì rồi sẽ tính sau...

Ngao Tử Thanh là người cơ trí, làm sao mà chàng không nhìn ra tâm tư của đối phương? Thân hình chàng chớp động nhanh như điện, các thế công liên miên bất tuyệt, chiêu thức mỗi lúc càng nguy dị, càng mãnh liệt hơn. Từ trong vầng hàn quang sáng lóa, Ngao Tử Thanh cất giọng thản nhiên nói:

– Sài bằng hữu, hồi hận rồi phải không?

Xích Hồng Diêm Vương Sài Tào Liệt không nói không rằng, cắn chặt răng hươ Thiết Côn như giông như gió chiếc trường bào màu đỏ của lão bay phấp phới trông như lão đang bay múa may trong không trung vậy!

Lưỡi miến đao và chiếc Quỷ Tiêu trong tay Ngao Tử Thanh như bóng với hình theo sát người Sài Tào Liệt, bất kể lão vùng vẫy cố gắng thế nào vẫn không thoát ra khỏi vòng đao ảnh của chàng.

Ngao Tử Thanh lại cất giọng khinh ngạo nói:

– Sài lão, nếu bây giờ người chịu dừng tay, không truy cứu việc của các bằng hữu Ô Tự Giáo nữa, tại hạ có thể dành cho người một con đường sống, không chặt tay chặt chân cũng chẳng móc mắt người.

Sài Tào Liệt nghe như lồng ngực sắp vỡ tung, lão gầm lên:

– Cuồng ngạo tiểu tử! Coi lão phu giáo huấn người!

Thiết côn đột ngột quay tít ba vòng bên phải, sau lại chuyển qua bên trái, đập trên kích dưới, song cước nhanh như điện phóng ra mười một cước...

Thân hình Ngao Tử Thanh đột ngột vọt lên không trung, như một mũi tên rời khỏi cung, dừng lại một phần mười cái nháy mắt ở trên không, sau đó xoay tròn lao xuống...

Ánh hàn quang như một chiếc lưới khổng lồ từ trên cao chụp xuống, tấm lưới bỗng vỡ ra, hóa thành một cơn mưa hàn quang tủa xuống, tiếng rít gió nghe rờn rợn, như cắt nát không gian ra thành muôn mảnh.

Sài Tào Liệt đột ngột phá lên cười, tiếng cười lão như sấm động giữa trời quang, hai chân hơi rùn xuống, đứng tấn vững như Thái Sơn, sắc mặt lão chuyển sang màu tím sẫm, thiết côn hoành ngang giờ lên cao.

Ngay lúc mà hàn quang như ngàn giọt mưa rơi tới tấp xuống, râu tóc Sài Tào Liệt dựng đứng cả lên, lão hét lên một tiếng. Thiết côn bỗng hóa thành một số vòng tròn lớn nhỏ cuốn kinh phong vù vù kích ngược lên trên.

Quả Tiêu của Ngao Tử Thanh đảo một cái, hàn quang bỗng biến mất hết, nhưng trong một tích tắc sau hàn quang lại xuất hiện, nhưng lần này lại xuất phát từ mười một góc độ khác nhau tựa như từ bốn phương tám hướng có mười một người đang cầm kiếm tấn công Sài Tào Liệt. Chiêu thức tinh kỳ, xuất thủ đúng lúc, có thể nói nguy dị và đẹp mắt đến cực điểm!

Thiết Côn của Sài Tào Liệt không đánh lên trên nữa mà múa lên càng nhanh, bao bọc lấy toàn thân, kinh khí làm dậy bụi mù...

Trong đám bụi mù mười một ánh hàn quang như mười một tia chớp chạm vào quả thiết cầu màu đỏ, lửa bắn tung tóe, tiếng “Oong... Oong...” còn văng vẳng trong tai mọi người thì hai bóng người đã dạt ra, văng về hai phía.

Ngao Tử Thanh chỉ mũi tiêu xuống đất, mũi của lưới Miến đao buông thông là là phát phơ trên mặt đất, tà áo Ngao Tử Thanh khẽ lay động, cộng thêm cái nhếch môi thể hiện một nụ cười của chàng, khiến người nhìn có cảm giác lạnh lạnh trong tâm khảm.

Lý Mộng Hàn chạy ngay đến bên chàng nói:

– Tử Thanh! Lão không đủ thương Thanh ca chứ?

Giọng nói Ngao Tử Thanh nghe băng lạnh:

– Hỏa hầu lão còn hơi kém để làm được việc đó!

Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân chạy đến bên Sài Tào Liệt kêu lên:

– Sài huynh! Sài huynh vẫn không sao đó chứ?

Bộ râu và tóc đỏ hoe của Sài Tào Liệt phát phơ trong gió, lão nằm im bất động, cánh tay nắm chặt chiếc thiết con đang run rẩy. Song mục lão đang bắn ra những tia lửa kinh hồn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Ngao Tử Thanh, tựa như một con dã thú bị thương, thần thái lão toát lên một vẻ cừu hận không thể tả được.

Lão hừ lạnh một tiếng nói:

– Chu hiền đệ! Đây là lần đầu tiên lão phu gặp phải một tay cường địch thật sự! E rằng từ nay về sau chúng ta không được sống trong yên lành!

Chu Cổ Tân ngớ người, gã đưa mắt quan sát khắp người Sài Tào Liệt nói:

– Sài huynh! Sài huynh đâu có bại hấn? Tại sao lại...

Sài Tào Liệt trừng mắt nhìn Chu Cổ Tân một cái, xong quay người lão lại để Chu Cổ Tân nhìn thấy ngực áo lão.

Chu Cổ Tân nhìn ngực áo Sài Tào Liệt bị mũi đao thích thành hình chữ Ngao cực lớn, nhưng lại không phạm vào da thịt lão, thật là không tưởng tượng nổi!

Chu Cổ Tân buột miệng đọc lên thành tiếng:

– Ngao!

Sài Tào Liệt trừng mắt nói:

– Cái gì mà “Ngao”?

Chu Cổ Tân sợ hãi đến mức nói không thành tiếng nữa, đôi môi hấn mấp máy mãi mới nói được.

– Sài huynh, trên áo Sài huynh viết một chữ “Ngao”...

Sài Tào Liệt không tin hừ lạnh nói:

– Làm gì có chuyện đó!

Lão cởi phăng chiếc trường bào ra giơ chiếc áo lên xem, quả nhiên trên ngực áo thích rõ ràng một chữ “Ngao” lớn chiếm hết phần ngực.

Lão kinh hãi tột độ, lão không tin vào mắt mình, nháy mắt mấy cái, đúng là chữ “Ngao” rồi!

Trái tim lão thiếu chút nữa thì vọt khỏi lồng ngực nhảy ra ngoài!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Sài lão! thật ra đây là một vinh dự lớn cho người, chiêu vừa rồi có tên là Lưu Tình Phi Thiên, tại hạ phải khổ luyện hơn mười năm mới thành tựu. Bấy lâu nay tại hạ không còn tìm thấy ai xứng đáng để thử, nay mới có dịp lấy ra dùng, quả nhiên nó đã không phụ công lao của tại hạ. Tuy thực tế còn có khoảng cách với sự tưởng tượng của tại hạ, nhưng như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi!

Sài Tào Liệt ngậm thở dài ảo não, nhưng sắc diện lão vẫn âm trầm giọng băng lạnh nói:

– Người muốn thế nào?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ vốn đã không có ý động thủ với người, lúc này đương nhiên là vẫn không đổi ý, có điều chỉ muốn nhắc nhở các hạ làm người không nên dồn ép người khác vào đến chân tường!

Sài Tào Liệt hừ lạnh nói:

– Công phu của người siêu tuyệt lão phu tự nhận không bằng người, nhưng sẽ có thể chết chứ không chịu nhục. Người đừng tưởng lão phu là thứ hạ tiện có thể quỳ trước mặt người mà xin tha mạng! Người hãy suy nghĩ chín chắn trước khi hành động!

Ngao Tử Thanh khẽ liếm môi, hất tay một cái thu Miến đao vào trong Quỉ Tiêu, giọng chậm rãi nói:

– Tại hạ vốn chẳng có ý bắt người phải quỳ xuống xin tha mạng, chỉ tại người tự nghĩ đến việc đó mà thôi!

Sài Tào Liệt giương đôi mắt đầy căm phẫn nhìn Ngao Tử Thanh nói:

– Ngao Tử Thanh! Người tưởng rằng người đã là thiên hạ vô địch rồi sao? Hừ! lão phu còn sống ngày nào nhất định sẽ đòi lại món nợ ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh phá lên cười ha hả nói:

– Giữa hai chúng ta có nợ nần gì với nhau mà người muốn đòi? Lão bằng hữu! Người sống đến từng tuổi này rồi, sao có thể nóng nảy như vậy được? Thắng bại là chuyện thường của binh gia, nếu người sống thọ một chút, luyện thêm bốn mươi năm công phu nữa, biết đâu có thể miễn cưỡng đấu bình thủ được với tại hạ. Thêm mười năm nữa thì tại hạ đã không còn là đối thủ của người rồi!

Sài Tào Liệt tức giận đến nổ đom đóm mắt, nhưng lão cũng hơi kinh hãi trầm giọng nói:

– Người cho rằng võ công của người có thể hơn được bốn mươi năm tu vi của lão phu?

Ngao Tử Thanh gật đầu làm ra vẻ rất nghiêm túc nói:

– Nói một cách chính xác hơn thì ít nhất là bốn mươi năm. Còn nhiều nhất thì... thật tình tại hạ đoán không nổi!

Sài Tào Liệt nghiêng chặt đôi hàm răng như muốn bể nát, lão cười lạnh tiếng cười rờn rợn, nói:

– Người tự cao tự đại! Người cuồng vọng! Lão phu cho rằng người chẳng qua chỉ thắng được lão phu nửa bậc...

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười quái dị nói:

– Nếu người cho rằng tại hạ nói quá lời, người cứ việc nhìn đôi nhuyễn hài bằng đoạn đở của người thì biết!

Sài Tạo Liệt cúi đầu nhìn xuống suýt chút nữa lão ngất xỉu, đôi nhuyễn hài bó sát đôi bàn chân lão bị rách nát, chỉ hơi cử động một chút, chúng đã biến thành những miếng vải vụn...

o O o